

γραφική Ἑταιρία εἰς τὸν Elisée Reclus, ὅστις σήμερον θεωρεῖται ὁ διασημότερος γεωγράφος τοῦ αἰῶνός μας Ἐν Γαλλίᾳ μεγάλως ἐξετιμήθη ἡ μεγάλη αὐτοῦ περισπούδαστος συγγραφή εἰς ἣν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀσχολεῖται, ἡ «Νέα παγκόσμιος γεωγραφία» του καὶ διὰ τοῦτο ἀξιοῦται ἐξαιρετικῆς τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Παρισίων. Ὁ Elisée Reclus ἐγεννήθη τὸ 1830 ἐν Sainte Foy-la-Grande Γιρόνδη). Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ διασήμεου Karl Ritter, τοῦ ὁποίου τὰς παραδόσεις ἠκολούθησεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου καὶ γνωρίζει σχεδὸν ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν (1852—1857) περιηγήθει τὴν Ἀγγλίαν, Ἰρλανδίαν, τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Νέαν Γρενάδαν, συνέγραψε πολλὰ ἀξιόλογα γεωγραφικὰ ποινήματα γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων εὐχαριστῶν δι' ἐπιστολῆς τὴν Ἑταιρείαν ἐπὶ τῇ ἀπονεμηθείσῃ αὐτῷ τιμῇ, γράφει σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιοσημεῖωτα μετὰ τῆς μετριοφροσύνης ἐκείνης, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς ἄνδρας τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἀξίαν. «Ὅταν, γράφει ἀναγινώσκω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδέετε τὸ ἰδικόν μου μετ' ἀπορίας ἐρωτῶ, πῶς τὰ βιβλία, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἐλαττοῦται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἕνεκα τῆς προόδου τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς ἀνακαλύψεις τῶν μεγάλων ἐξερευνητῶν. Αἱ ἀναίμακτοι αὐτῶν κατακτήσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἡ ἀφειρητρία ὅλων τῶν μεταγενεστέρων ἐρευνῶν ὑψίστην θὰ κατέχουσι θέσιν ἐν τῇ μνήμῃ ὅλων ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα. Ζῶσιν ἐς ἄξει καὶ παρ' αὐτῶν λαμβάνω δόξαν ἐφήμερον».

Οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Ἀμερικῆς.

Καθ' ἐκάστην σχεδὸν νέαι κατασκευάζονται σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Ὀμοσπονδίᾳ. Ἡ ἕκτασις αὐτῶν σήμερον εἶνε 280.000 χιλιομέτρων, τὸ ἡμισυ τοῦ σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ὅποια τῷ ὄντι σιδηροδρομικὴ πρόοδος τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας ἐν τῷ Νέῳ κόσμῳ!

Κ. Δ. Κ.

Η ΕΠΩΑΖΟΥΣΑ ΟΡΝΙΣ

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει εἰς Πιλιχγωγεῖον. Οἱ μαθηταὶ εἶνε εἰς τὰς τάξεις των. Ἡ αὐλὴ εἶνε ἔρημος. Εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ὄρνις ἐπωάζει, ἐν θαυμαστῇ καρτερίᾳ. Οὐ μακρὰν αὐτῆς χοιρίδιον ἐγκλειστον ἐκδηλοῖ διὰ τῶν γρυσμῶν του, τὸν πόθον τοῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Εὐτυχέστεροι αὐτοῦ, ἡ Αἴνα καὶ ἐγὼ ἐλάβομεν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ ζητήματα τῶν ἐξετάσεών μας εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ, ὑπὸ ἀναδενδράδα εἰς ἀπόστασιν

μέτρων τινῶν ἀπὸ τῆς ἐπωαζούσης ὄρνιθος ἐν ᾧ ἐκαθήμεθα, βλέπομεν αἴφνης τὴν ὄρνιθα φανεῖσαν πρὸ ἡμῶν, ἐν βλέμματι φλογερῷ, τὰς πτέρυγας ὑψωμένας ἔχουσαν, καὶ κακκάζουσαν οὕτως ἐκφραστικῶς ὥστε συμφώνως καὶ ἄνευ λεξικοῦ οὐδὲ διερμηνέως ἠρμηνεύσαμεν πάραυτα τὴν εὐγλωτίαν τοῦ ζώου, οὕτω: «Τὰ αὐγά μου κινδυνεύουσιν!» Τρέχομεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ πειθόμεθα ὅτι ἡμεθα ἄξιοι βραβείου διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς ὀρνιθικῆς διαλέκτου. Ὁ μικρὸς χοῖρος σπάσας τὰ δεσμά του, ἦτοι τὸ ζύλον τὸ συγκρατοῦν κλειστὴν τὴν θύραν, προὔτιθετο νὰ εὐωχῆσθαι λαμπρὰ μὲ τὰ αὐγά, ὅτε ἡ παρέμβασις ἡμῶν τὸν ἐστέρησε τῆς ἡδονῆς ταύτης. Εἶτα ἡ ἐπωαζούσα ὄρνις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Καπιτώλιόν της.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τ' ἀηδόνι.

Γιατὶ ἀηδόνι μου, γιατί τὰ δάση σου ν' ἀφήσης,
τῆς δροσεραῖς σου κορυφαῖς, τὰ κρυσταλλένια αὐλάκια,
κ' ἤρθες ἐδῶ, τὴν ἀνοιξὴ γλυκὰ νὰ τραγουδήσης
σ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἐρημιά σ' τοῦ κόσμου τὰ φαρμάκια;
Ἐδῶ τὸν ἀναστεναγμὸ ἔχουν δροσάτο ἀγέρι,
τὰ δάκρυα δροσοβολῆ τῆς κλάψαις γιὰ τραγούδια,
ἀντὶς αὐγῆ, τρισκόταδη νυχτὶὰ χωρὶς ἀστέρι
ἀντὶ γιὰ ῥόδα καὶ μυρτιαῖς ξερόχλωμα λουλούδια.
Ἐδῶ κη' ἂν βλέπουν ἀνοιξὴ δὲν νοιώθουν τοῦ Ἀπρίλη
τῆς χάρις, τὴ μοσχοβολή, τ' ἀγέρι, τὴ δροσιά του,
τὴ διαμαντένια φτέρη του, τὸ πράσινο τρυφίλλι,
ποῦ τὴ μαυρίλα αὐτῆς τῆς γῆς σκεπάζ' ἢ φορεσιά του.
Γιατὶ ἀηδόνι μου γλυκὸ τὰ δάση σου ν' ἀφήσης,
κῆρθες ἐδῶ, σ' τοὺς στεναγμούς, σ' τῆς κλάψαις καὶ σ' τὰ πάθια;
Ἄντὶ ἀγάπη κη' ἀνοιξὴ μ' ἀνοῦς, νὰ τραγουδήσης
θὰ βρῆς καρδιαῖς χωρὶς πικροὺς φθινόπωρο κη' ἀγκάθια.

ΦΡΕΑΤΤΕΥΣ

ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟ

▲

—Λιγάκι ἀκόμ', ἀγάπη μου, κάνε καρδιά λιγάκι!
Ἄνοιξ' τὰ μάτια, ξύπνισε! . . ὦχ! μαύρη συφορά μου!
Βόηθα Χριστέ! . . Κατερινιώ, τὸ βλέπεις τὸ καβάκι;
Ξύπνισε πιά, ἐφτάσαμε, γλυκεῖα Κατερινιώ μου.
Χαμένος, κατακίτρινος ὁλόρθος μὲς' τῇ βάρκα,